

Publicerad 2024-02-17 19:14 av Jaramald

Någon sitter i kyrkans torn och tittar ner på det som varit?

Pojken i kyrktornet

Hur länge som jag har suttit här vet jag inte? Det kan vara några timmar eller kanske 50 år...

Härifrån tornet ser jag livet, det liv som pågår utanför. Som en lyssnande, osynlig och oinbjuden deltagare av ett liv som redan passerat...

Jag har hört hur gäster talat till sina döda; vänner, föräldrar, barn och släktingar. Vad de ångrat att de inte sagt, och vad de ångrat att de inte gjort. Alla har de kommit till någon slags acceptans av att de är döda och borta, samtidigt som de ändå inte riktigt kan förstå att de är borta för alltid.

Det är som om själva förlusten gjort dem medvetna om vad de verkligen hade i livet.

Då allt är borta finns bara förlusten av de kära kvar. Ibland kan förlusten av en vän vara mer kärt, än den vän i livet som man alltid bråkade med.

Man ångrar alltid de kärleksfulla orden som man aldrig sa...

Det är därför människan sörjer, för att hon ångrar det hon aldrig sa. Du är bra! Jag älskar dig! Jag är så glad över att du finns i mitt liv! Gud vad jag är glad över att du berikar mitt liv! Du är min livfrände!

"Vilken enormt stark längtan som bor i den ensamme mannens bröst efter hustruns bortgång, då han knäböjer och lägger ner sin hemmagjorda bukett av trädgårdsblommor vid hennes sten."

"Den tvåsamhet ett äldre par kan känna efter ett bortgången barn, som alltför tidigt lämnar dem i en sidenbäddad barnsäng."

Det måste vara varje förälders mardröm...

"Så oändligt många bröllop med allt glitter och framtidstro, dess glada förväntansfulla ögonblick av glädje och lycka. "

"Och så slutligen begravningarna. De tyngda närmast sörjandes snyftningar och suckar på främre bänk. Jag minns speciellt det barnet som blev påkörd av en timmerbil precis här utanför"...

De skulle bara springa över vägen, pojken som skulle springa före sin far...ja så gick det som det gick.

De fick skrapa och spola vägen en hel eftermiddag. Räddningstjänsten hade inte sett något liknande... halva byn kom på begravningen.

Du sjöng för mig så jag hörde de ljusa tonerna ända upp hit...om du bara fanns nära mig..

Och nu, nu sitter jag här. Och jag kommer inte härifrån...det är något som håller mig kvar..

Det är som om jag väntar på något..

Vad väntar jag på?

Jag måste få läka och jag vill så gärna trösta mina föräldrar som miste mig så tidigt. Jag vill säga att de inte behöver vara ledsna, att vi snart träffas igen...

Jag var deras tredje barn...som de fick släppa och låta gå.

Jag vill förklara för dem att vi kommer förr eller senare alla att gå den där vägen mot ljuset...och jag väntar på dem. Våra hjärtan ska åter få värmas av rösterna från djupet av oss själva...

Röster i rymden som bara kan höras inifrån i evighet.

Och vi kommer vara tillsammans igen.

Likt en våg av saligt ljus ska vi åter färdas...

Fem år senare: Tillbaka till kyrkan i den lilla byn

Klocktornet och kyrkvaktmästaren

Det enda ljus som kom in det lilla klocktornet var från de smala springorna i tornets fönsterluckor. Det målade kyrktornets innerväggar med lansar av ljus. Förmiddagssolen stod redan högt över den lilla byn.

Lukten av nyklippt gräs gick att förnimma från gräsmattorna runt kyrkogården.

Lukten steg och letade sig upp till tornets fönsterluckor där Walter stod och väntade.

Kyrkvaktmästarens nytända solsticka lyste upp väggen och panelen där skåpet med siffrorna var. Från den panelen styrdes tiden. Det trodde Walter länge, att det var just därifrån som tiden uppkom.

”Klockan är snart tolv!” sa han. Du får komma över här. Han sprang över bjälkarna som om han aldrig gjort annat. Lyfte upp pojken med sina stora nariga dödgrävarhänder, med djupa sprickor. Han hade grävt hela morgonen då pojken fortfarande låg och sov. Begravningen skulle bli på lördag. Ibland då det var bråttom så var de två som grävde inför gravsättningen. Men idag var han själv förutom Walter som han hämtade vid frukost som alltid vid klockan nio. Då fick Walter vara med och hjälpa till.

Så klickade det till i urverket och kyrkklockan började långsamt gunga.

”Nu får du hålla för öronen”! ropade han medan han själv höll om Walter, så att han inte skulle falla ner i avgrunden, med den ena handen- under tiden han försökte skydda sitt andra öra genom att vända bort det från den dånande klockan. Tolv ekande slag och sedan blev allting tyst.

Endast ett litet tjutande ljud fanns kvar av det mäktiga dånets från klockorna. Pappa tittade på Walter och log, bar upp honom och sprang tillbaka över bjälkarna till andra sidan avgrunden igen.

Det var skönt att vara tillbaka tyckte Walter. På den ”rätta” sidan av avgrunden. Avgrunden gjorde att han kände ett slags obehag som han inte just då kunde sätta ord på.

Det värsta han visste var då det var bråttom och han lämnades kvar på den ena sidan. Han stod stel som en pinne av rädsla att trilla ner i det svarta hålet, ner i avgrunden.

Men det var inte så ofta för han tog sig alltid tid till att låta Walter få vara med. Han tog sig tid till alla. Folk som kom till kyrkan eller bara passerade stod han och pratade med. Alla tycktes känna honom och han pratade och skrattade.

Ibland kunde någon säga.

Nä men Sven-Olov har du med dig din hjälpreda idag, det var ju bra. Javisst sa han glad och la armen om mig. I dag har vi ringt över byn så nu går klockan rätt. De pratade medan jag tog min handgjorda gräsklippare som grannen, Anders vid bäcken, gjort till mig för att jag skulle kunna klippa gräset när pappa gjorde det. Nu lekte jag att jag var pappa som klippte runt gravstenarna. Det mjuka gröna gräset var en sådan kontrast till de svarta döda stenarna ristade med skrift i guld. Det var inget jag tänkte på då för ja var ett barn och jag hade ingen aning om livet utanför "murarna" vid kyrkan i den lilla Äppelbo byn, någonstans i Sverige.

"Nej, kom nu Walter! Det är dag för en förmiddagsfika" sa han och ställde ifrån sig sopen som han hade sopat framför porten med innan den förbipasserande gubben kom.

Anna bodde i ett gult litet hus på andra sidan vägen. Jag gick fram till vägen och väntade in pappa där. Han tog mig i handen, tittade åt båda hållen och sa sedan. Nu!

Så gick vi lite småspringandes över vägen, som vi gjort så många gånger förut...

Dagarna gick och snart var det dags att börja i skolan

Dagar gick och walter växte. Han kunde alla sagor utantill om den lille killen Mowgli som en dag skulle fara tillbaka till människobyn. Han försökte föreställa sig hur jobbigt det skulle vara att lämna Baloo och Bagera bara för att man skulle fara till människobyn. Men det fanns en flicka där. En flicka som skulle väcka hopp i Mowgli. En vän, en kärlek hette det. I människobyn skulle han få träffa de andra, som var som han...hans familj.

Vad han inte förstod var att han var närmare den upplevelsen än vad han kunde tro.

Sagan blev verklighet, och han skulle flytta eller förflyttas..inte flytta. Utan Förflyttas!

Och plötsligt föll han genom bjälkarna i pappans kyrka som i så många drömmar där han skrikit och vaknat svettig men med lättnad om att det bara varit en dröm. Nu var det verklighet, det hände i alla fall i verkligheten. Och han skulle inte vara ledsen för han skulle fortfarande ha kvar sina syskon och han skulle fortfarande få komma och hälsa på.

Hälsa på...vadå? Hälsa på hemma, det var något som han inte riktigt kunde förstå med det, var det inte hemma längre. Men det skulle ju bli så kul allting. Det hade hans fostermor förberett honom på. Nya kompisar, Nya föräldrar, ny skola, nya syskon och nytt hem...men Walter ville inte ha något nytt hem...med helt andra rutiner utan sull på morgonen och kvällsmacka med pappan på kvällen.

Dessutom skulle han få en ny pappa, som inte var lika snall som hans fosterfar.

En annan mammas son

Men han förstod inte riktigt. De sa att han skulle få hälsa på hemma? Men syskonen skulle fortfarande vara hans syskon, och han skulle fortfarande ha kvar sina leksaker och kläder och handduken på Walter kroken i badrummet. Den skulle vara kvar...allt som vanligt utom det att han inte skulle vara hemma. Bara hälsa på.

Han föll i det svarta tomma mellanrummet mellan två världar, två familjer och två hem, där inget av hemmen längre var som förut. För han var inte längre deras pojke. Han var nu den förlorade sonen. Han var en annan mammas son.

Den mamman som kommit och hälsat på ibland och som han alltid kallade för mamma Maud. Hon var hans mamma nu. Han måste förstå det...måste ..annars var han en omöjlig, elak och hopplös pojke. En bortskämd unge som alltid ville ha sin vilja igenom. Som var så jobbig så att de fick komma och hämta honom. tillbaka flera gånger om. Hon ringde ofta då hon fick huvudvärk och de kom farandes för att hämta walter.

Han frågade varför mamma Maud alltid fick ont i huvudet då han kom. Ville hon inte att han skulle komma hem? Varför skickade hon tillbaka honom om hon ville att han skulle bo hos henne.

Varför?

Jo, för att hennes mor hade tyckt att det skulle vara bäst så. Och så skulle hon ju få ett syskon hemma, systemen alltså. Pojken skulle vänja sig. Det var väl ändå bättre att få växa upp med sin syster som redan hade mamma och som bodde där redan. Som hade en föräldrakontakt, men som behövde sin bror, enligt mormodern. Men vem såg ur pojken Walters perspektiv? Hans fostermor försökte prata med modern...men modern hade ingen insikt i hur det var för pojken. Han får vänja sig vid våra rutiner sa hon. Om kvällarna låg pojken och längtade tillbaka, hungrig utan kvällsmackan för den fick inte systemen för då skulle hon bli för tjock hade modern sagt.

Tiden gick och snart var det dags att börja på högstadiet. Han gillade skolan och vännerna. Men han gillade också att måla och skriva, inte spela hockey och fotboll som alla andra killar gjorde. De kallade honom Leonardo Da Vinci och han blev klassens konstnär som klädde sig i olika skjortor. Han var den som kom med de längre utläggerna på historielektionerna.

Han förklarade hur viktigt det var att vara vaksam över vad som händer. Hur hans far hade förklarat för honom om hur viktigt det var att se vart människor sprang och att titta åt andra hållet för att se vad massan sprang ifrån...

Det är lika idag, sa pojken. Det är lika i alla tider.

Vissa satt tysta och eftertänksamma och nickade, men sa inget. De hade väl aldrig hört talas om den svenska Tigern.

